

πον, ἀλλ' ἔχει δράσιν περιορισμένην, δυσανάλογον πρὸς τὴν ἀξίαν του ὡς ἠθοποιῶ.

Ἀπὸ τὰς ὠραιότερας σκηναῶν εἶνε ἡ τῶν Μαθητῶν—ἀρχηγῶν τῶν παλαιῶν κομμάτων—ὁ κ. Ζάννος ἰδίως ἦτο τέλειος μαθητάκος. Ἡ κ. Γαβριηλίδου ὡς Σαντζά 'Ιταλίς ἔπαιξε μὲ πολὺ μπριό, ὀμίμητος δὲ ὡς Κρήσσα μὲ τὴν Κρητικὴν προφορὰν. Ἡ δ. Κοτοπούλη, ἡ κυρίαρχος τοῦ «Πανόραματος», ὡς παγκόσμιος Εἰρήνη καὶ ὡς Ναυτης ἐτραγουδῆσε πολὺ εὐμορφα. Μὲ πολλὴν ζωηρότητα ἐνερανίσθη ὡς Κανταδῶρος, προσαρμύζουσα τὰ ἐρωτικά διστιχα εἰς πρόσωπα τῆς ἡμέρας, ἀντικαταστήσασα πρωτότυπως τὸν ρεπόρτερ καὶ τὸν ἐρημεριδοπώλην τῶν ἄλλων ἐπιθεωρήσεων· ἀλλ' ὁ θρίαμβός της ἦτο ἡ ἐμφάνισίς της ὡς Κούκλας. Ὑπῆρξεν ἐξοχος, ἀνταξία τῆς παγκοσμίου φήμης Καρλόττας Βιέ. Ὡς κούκλα ἡ δ. Κοτοπούλη ὑπῆρξε τελεία . . . κούκλα, μὲ τὰς κινήσεις της, αἱ ὁποῖαι ἐνόμιζε τις ὅτι πράγματι προήρχοντο ἐξ ἑλατηρίου.

Ἡ σκηνὴ τῶν τριῶν γλωσσῶν, καθαραιούσης (ἢν ἐπροσωποποίησεν ὠραιότατα ἡ κ. Γαβριηλίδου) δημοτικῆς καὶ μαλλιαρῆς, τρεπομένων εἰς φυγὴν ἐπὶ τῇ ἐμφάνισι τοῦ κ. Μιστριώτου, ἦτο ἐπιτυχῆς μολοντί ἡ ἐμφάνισις αὐτῆ ἡδύνατο νὰ εἶνε ζωηρότερα, ἂν εἰς τὴν μαλλιάρην ὁ συγγραφεὺς παρενέθετε τὰς κωμικὰς λέξεις τῶν μαλλιαρῶν. Τὴν ἔλλειψιν αὐτὴν ἀνεπλήρωσεν ἐπαρκῶς διὰ τοῦ Μαλλιαροῦ ποιητοῦ, ὃν διεκωμώθησε ζωηρότατα ὁ κ. Παπαγεωργίου. Ἡ Συμπολίτευσις καὶ Ἀντιπολίτευσις διὰ τῆς σιωπηρῶς διασταυρώσεως δύο πανομοιότυπων Βενιζέλων (Περίδης - Μαρίκος) εὐφρεστάτη, ἐπίσης ἡ τῶν ὀργανωτῶν, ὡς καὶ ἡ παρέλασις τῶν Ἀραπάδων, ἀρσενικῶν καὶ θηλυκῶν, μὲ τὴν προσέλευσιν τῶν ἐκ τῶν Κεντρικῶν Ἐνωμοτιῶν.

Ἡ σκηνὴ τῶν κανονιερῶν ἐνοικιαστῶν καὶ ἡ ἀπεργία τῶν τραμ ἐπροκάλεσαν ἀδίστα γέλια.

Ὁ κ. Μυράτ μὲ τὸ συμπαιθητικόν του τραγουδι ἠκούσθη εὐχαρίστως, ὡς καὶ ἡ δ. Τριφυλάκη, ἡ ὁποία ἔχει πολὺ καλὴν καὶ ἔντονον φωνήν, καὶ ἣτις θὰ ἦτο ἐπιτέλης παράγων εἰς Ὀπερέτταν.

Ἀπὸ τὰς καλαισθητικώτερας ἐμφανίσεις ἡ τῆς κ. Λούη ὡς Ἐρωτος.

★

Τοῦ κ. Β. Κολοκοτρώνη δύο - τρεῖς κωμωδίαί παιχθεῖσαι εἰς παρελθούσας περιόδους ἠκούσθησαν πολὺ εὐμενῶς. Μολοντί διεφαίνεται ἐπίδρασις ἐξ ἀναγνώσεως ξένων κωμωδιῶν, ἐν τούτοις ἡ χάρις καὶ ἡ ἐξυπνάδα ἦσαν Ἀττικὰ χαρίσματα. Τὴν ἀγαθὴν φήμην, ἣτις προηγήθη, ἐπέβρωσεν ἡ νέα θεατρικὴ παραγωγὴ. Τρεῖς μονόπρακτα κωμωδίαί του διεδέχθησαν ἀλλήλας ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου τῆς Κυβέλης καὶ οἱ θεαταὶ ἐπέρασαν μίαν ἀρκετὰ εὐχάριστη βραδυά.

Ἡ πρώτη κωμωδία «Τὸ Ἀεροπλάνον» — ἐν lever de rideau—πῶς τάχα πρέπει νὰ μεταφρασθῇ ὁ θεατρικὸς αὐτὸς ὅρος; — εἶνε ἐν κωμικόν παιγνιον. Ἐνας σύζυγος, πιεζόμενος ἀπὸ τὰς ἀπαιτήσεις μιᾶς συζύγου καὶ μιᾶς πενθερᾶς, ἣτις μᾶς δια-

Ροζαλία Νικα

Πρωταγωνίστρια τῆς «Νέας Σκηνῆς»

ἔβδισαί ὅτι εἶνε . . . ἄγγελος, πάσχει ἀπὸ μανίαν καταδιώξεως ἀεροπλάνων. Διαρκῶς τοῦ ζητοῦν τὰ δύο ἐκεῖνα θηλυκὰ ὄντα ν' ἀγοράσῃ, ἀεροπλάνον — τὸ σπῆρτ τοῦ συρμοῦ — καὶ τὴν ἀπελπισίαν του αὐτὴν ἐνισχύει μία ἀστείότης ἐνὸς φίλου του ὅστις ἰδὼν μίαν τεραστίαν καπελιέραν τῆς γυναικὸς του τὸν συγχαίρει διὰ τὴν ἀπόκτησιν ἀεροπλάνου δῆθεν ἀλλὰ συγχρόνως τοῦ ἀναγγέλλει ὅτι ἐκέρδισε ἀπὸ πώλησιν μετοχῶν 6.000 δρ. Ἐξῆλλος ἐκ χαρᾶς, ὑπόσχεται εἰς τὴν συμβίαν του καὶ τὴν πενθερὰν του ἐν αὐτοκινήτῳ, διὰ νὰ ἀπορῦγι τὸ ἀεροπλάνον, τοῦ ἐνθουσιασμοῦ δὲ ἐπὶ τῷ ἀγγέλματι συμμετέχει κωμικώτατα ὁ ὑπρέτης, ὅστις ἀκολουθῶν καὶ αὐτὸς τὴν ἐξέλιξιν τῆς πρόσδου, φιλοδοξεῖ νὰ γίνῃ ἀπὸ ὑπρέτης, σωφῆρ. Καὶ ἀρχίζει χειρονομίαν νὰ κάμῃ στροφὰς εἰς τὸ κενόν, ὡς νὰ χειρίζεται τὴν ρόδαν τοῦ αὐτοκινήτου. Ἀλλ' ἡ ἀστείότης τοῦ φίλου του ἀποκαλύπτεται καὶ ὁ αὐτοῦ σύζυγος μένει ἐκτεθειμένος μὲ τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ αὐτοκινήτου, τρέπονται δὲ ὅλοι εἰς φυγὴν ἐπὶ τῇ θῆα τοῦ ὑπέρτερου ἐμφανιζομένου μὲ ὀρμὴν αὐτοκινήτου, μὲ κασκέτο καὶ γυαλιὰ σωφῆρ.

Ἡ δευτέρα «Οἱ Ἐρασιτέχναι» εἶνε κατὰ τὸν συγγραφέα «σκίτσο», τὸ ὁποῖον ἔχει τὰ στοιχεῖα τῆς κωμωδίας. Δὲν εἶνε βέβαια πρωτότυπος ἡ σάτυρα μιᾶς πρόβας ἔργου, τὸ ὁποῖον πρόκειται νὰ δοθῇ ὑπὸ ἐρασιτεχνῶν ὑπὲρ εὐεργετικῆς σκοποῦ, ἀλλὰ εἶνε ἐξυπνα γραμμῆν καὶ αἱ σκηναὶ τῆς εἶνε καλὰ ἀντιγεγραμμέναι ἐκ τοῦ . . . φυσικοῦ.

Πρόκειται νὰ παρασταθῇ ἐνὸς λογίου, παλαιοῦ ὁμοῦ τῶν ἡμερῶν, τοῦ Κουρούπη ἐν δράμα, τὸ ὁποῖον χαρακτηρίζεται ὡς «τραγικὴν εἰρωνείαν». Ὁ χαρακτηρισμὸς δὲν εἶνε ἀσχετος μὲ τὰς σερβιρισθείσας ἀλλοτε «τραγικὰς σατύρας». Σατυρίζεται ἡ ἀκαταστασία τῶν δοκιμῶν, αἱ ἰδιοτροπίαί τῶν ἐρασιτεχνῶν, αἰτίνας καταλήγουσιν μέχρι τοῦ σημείου διαρκῶς νὰ διαγράφονται σκηναὶ ἐκ τοῦ ἔργου τοῦ Κουρούπη. Οἱ Ἐρασιτέχναι τελειώνουσι μὲ ἐν tableau, ὀλίγον σκανδαλώδες ὡς ἐκ τοῦ ψηλαφητοῦ σκότους, ἀλλὰ ξεκαρδιστικόν, μὲ τὴν εἰκόνα ἢν παρουσιάζει ἡ σκηνὴ ἅμα φωτισθῇ.

Τὸ τρίτον μονόπρακτον «De effusis» εἶνε φάρσα μὲ ὀλιγωτέραν εὐφυίαν γραμμῆν καὶ μὲ πολὺ θά-